



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobců: a) **Ch. G.**
b) **P. G.**
c) **R. G.**
d) **U. G.**
e) **nezl. A. A. G.**
všichni bytem X
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o spojených žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2022, č. j. MV-204060-4/SO-2021, č. j. MV-204084-4/SO-2021, č. j. MV-204119-4/SO-2021, č. j. MV-204137-4/SO-2021 a č. j. MV-204103-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) se zamítá.
- III. Žaloba žalobce c) se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- IV. Žaloba žalobce d) se zamítá.
- V. Žaloba žalobce e) se zamítá.
- VI. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně a) a žalobce c) jsou manželé. Žalobkyně a) a žalobce c) jsou rodiči žalobkyně b) a žalobců d) a e).
2. Včas podanými žalobami proti rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2022. Žalobkyně a) takto brojila proti rozhodnutí č. j. MV-204060-4/SO-2021, žalobkyně b) č. j. MV-204084-4/SO-2021, žalobce c) č. j. MV-204119-4/SO-2021, žalobce d) č. j. MV-204137-4/SO-2021 a žalobce e) č. j. MV-204103-4/SO-2021 (dále jen „*napadená rozhodnutí*“). Napadenými rozhodnutími bylo ve vztahu ke každému ze žalobců podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 10. 11. 2021 a toto bylo potvrzeno. U žalobkyně a) šlo o usnesení č. j. OAM-22621-15/DP-2021, u žalobkyně b) č. j. OAM-22624-16/DP-2021, u žalobce c) č. j. OAM-22620-15/DP-2021, žalobce d) č. j. OAM-22622-15/DP-2021 a žalobce e) č. j. OAM-22626-15/DP-2021 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančními rozhodnutími byla ve vztahu ke každému žalobců zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobci nesplňovali podmínku pro vydání dlouhodobého pobytu.
3. Žalobci podali dne 10. 3. 2021 u správního orgánu prvního stupně jednak žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců a jednak žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto vízum bylo žalobcům uděleno s platností od 21. 4. 2021 do 31. 7. 2021. Správní orgán prvního stupně rozhodnutími ze dne 23. 4. 2021 žádosti žalobců o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl a žalovaná rozhodnutími ze dne 30. 6. 2021 zamítla odvolání proti těmto rozhodnutím o zamítnutí žádostí a potvrdila je. Proti těmto rozhodnutím žalované žalobci podali žaloby ke zdejšímu soudu, přičemž zdejší soud v řízeních o těchto žalobách zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobám usneseními ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 93/2021-24, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 77 A 95/2021-30, ze dne 20. 8. 2021, č. j. 77 A 94/2021-23, ze dne 20. 8. 2021, č. j. 77 A 96/2021-23 a ze dne 19. 8. 2021, č. j. 57 A 94/2021-25.
4. Dne 21. 7. 2021 podali žalobci u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Žalobci podáním ze dne 26. 10. 2021 [v případě žalobce e) dne 21. 10. 2021] správnímu orgánu prvního stupně sdělili, že probíhá řízení o jejich žalobách o udělení trvalého pobytu po řízení o udělení azylové ochrany, že jejich návrat do země původu je extrémně nebezpečný, protože žalobce c) s celou rodinou byl v domovské oblasti tj. v Dagestánu a Čečně, vydírán islámskými radikály a žalobce d) byl jimi fyzicky napaden a zraněn.

Žalobci měli obavu o svou bezpečnost, z Ruské federace odešli z důvodu přímého a trvajícího ohrožení života, svobody a zdraví, kdy jsou podle nich známé četné případy násilných úmrtí navracejících se emigrantů po jejich příjezdu do země. Žalobci odkázali na aktuální rezoluci Evropského parlamentu č. 2019/2562 ve věci Dagestánu a Čečny, Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Úmluvu o právech dítěte. Žalobci poukázali na nízký věk žalobce e).

5. Následně byla vydána prvoinstanční rozhodnutí a odvolání žalobců proti nim byla zamítnuta napadenými rozhodnutími.

II.

Žaloby

6. Žalobci ve svých obsahově totožných žalobách uvedli tři žalobní body.
7. V **prvním žalobním bodu** žalobci namítli, že splnili podmínky stanovené v § 43 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, protože podali žalobu proti rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu, podali i návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby a podmínka délky pobytu na území byla též naplněna.
8. V **druhém žalobním bodu** žalobci uvedli, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav podle § 3 správního řádu, protože přes návrh neprovedly výslechy žalobců. Žalobci uvedli, že odůvodnění, že nemělo být patrné, co mělo být navrhovanými výslechy prokázáno, nemůže obstát, protože výslechy měly být prokázány důvody rizika vycestování žalobců ve smyslu ohrožení jejich svobody, života a zdraví. Žalobci zdůraznili, že po nich nelze požadovat, aby tvrdili, na co konkrétně se jich mají správní orgány u výslechu ptát, případně aby jiným způsobem konkretizovali, co má být zjištěno, protože účelem tohoto zjištění je právě výslechy.
9. Předmětem **třetího okruhu žalobních námitek** bylo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců. Žalobci nesouhlasili se závěrem, že zásah do soukromého a rodinného života žalobců je možný pouze v případě uložení zákazu pobytu, čímž byli žalobci správními orgány odkázáni na to, aby na území nelegálně pobývali tak, aby přiměřenost rozhodnutí byla posouzena v řízení o správním vyhoštění. Žalobci zdůraznili, že nepřiměřenost rozhodnutí namítli v odvolání, ale k řádnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí nedošlo, neboť odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neobsahovalo vážné důvody a snahu o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi veřejnými zájmy a zájmem žalobců - důležité veřejné zájmy správní orgány ani netvrdily a nezohlednily skutkové okolnosti případu žalobců. Žalobci odkázali na čl. 3 odst. 1 a 12 Úmluvy o právech dítěte, na čl. 8 Úmluvy a na rozsudky ESLP ve věcech stížností č. 46410/99, 1638/03, 55597/09, 47017/09, 14139/03, 2512/04 a 56971/10. Žalobci dále poukázali na čl. 47 Listiny základních práv EU, na čl. 30 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“), čl. 1 protokolu, podle něhož má každý právo znát podstatu důvodů rozhodnutí tak, aby se mohl účinně obhajovat. Žalobci mají postavení usídlených cizinců, jimž může vzniknout újma nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného a soukromého života. Žalobci upozornili na to, že podle judikatury ESLP jde o vyhoštění dle Úmluvy vždy, kdy je cizinec nucen proti své vůli opustit území státu.
10. Vedle těchto obecných odkazů na judikaturu a právní úpravu ve vztahu ke svému případu žalobci uvedli k tomuto žalobnímu bodu konkrétně to, že mají na území silnější

vazby než v zemi původu, tj. v Ruské federaci, což odůvodnili odkazem na čl. 2 žaloby, v němž uvedli, že jejich vycestování do Ruské federace je extrémně nebezpečné, protože zde byli vydíráni zdejšími islámskými radikály, a žalobce d) byl těmito islámskými radikály dokonce fyzicky napaden a zraněn, proto jsou dány důvodné obavy o bezpečnost žalobců. Islámští radikálové jsou v domovské oblasti žalobců, tj. Dagestánu a Čečně, podporováni orgány místní veřejné správy. Žalobci odkázali na aktuální rezoluci Evropského parlamentu č. 2019/2562 (RSP) ve věci Dagestánu a Čečny a zdejší situace. Žalobci zdůraznili, že z území Ruské federace odešli z důvodů přímého a trvajícího ohrožení svého života, svobody a zdraví, kdy toto nebezpečí nadále trvá a jsou známe četné případy násilných úmrtí navracejících se emigrantů nedlouho po jejich příjezdu do země. Žalobkyně a) navíc trpí zdravotními potížemi se ženskými orgány, v důsledku čehož musí pravidelně navštěvovat lékaře a užívat léky, kdy přístup ke kvalitním lékům a lékařské péči je v případě návratu žalobkyně a) do vlasti velmi problematický. Žalobci dodali, že celá jejich rodina žije na území, a to včetně devítiletého žalobce e), jehož nejlepší zájem měl být středobodem úvah o přiměřenosti rozhodnutí.

11. Žalobci navrhli napadená rozhodnutí zrušit a vrátit věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

III.

Vyjádření žalované k žalobám

12. Žalovaná vzhledem k tomu, že se žalobní námitky nelišily od odvolacích námitek, odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí a předložený spisový materiál. K prvnímu žalobnímu bodu žalob žalovaná uvedla, že žalobcům bylo uděleno vízum nikoli podle písm. d) odst. 1 § 33 zákona o pobytu cizinců, jak tvrdí v žalobách, nýbrž podle písm. c).
13. Žalovaná navrhla žaloby zamítnout.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách, přičemž neshledal žádné vady napadených rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
16. Žaloby nejsou důvodné.
17. Soud předně konstatuje, že napadená rozhodnutí ve spojení s rozhodnutími prvoinstančními, tvoří z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). Při posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí tedy soud vycházel i z rozhodnutí prvoinstančních.

18. Ve věcech rodiny žalobců rozhodoval zdejší soud již opakovaně.
19. V chronologicky prvním případě se jednalo o žaloby žalobců proti zamítavým rozhodnutím o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany, podaných v roce 2017. Tyto své žádosti žalobci odůvodnili tím, že se hlásí ke kumycké národnosti, pocházejí z Dagestánu a obávají se soukromých osob (islámských radikálů, tzv. wahhabitů), kteří v zemi původu vyhrožovali žalobci c), podnikateli v Machačkale, a opakovaně po něm požadovali stále větší částky peněz a v případě nezaplacení vyhrožovali ublížením členům jeho rodiny, přičemž žalobce d) byl skutečně na ulici napaden skupinou osob, které mu způsobily i zranění. Žaloby zdejší soud projednal v řízeních sp. zn. 60 Az 29/2020, 60 Az 30/2020, 60 Az 31/2020 a 60 Az 32/2020. Proti zde vydaným zamítavým rozsudkům podali žalobci kasační stížnosti, které byly pro nepřijatelnost odmítnuty Nejvyšším správním soudem usneseními ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 414/2020-34, ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 Azs 415/2020-30, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 356/2020-30 a ze dne 19. 2. 2021, č. j. 2 Azs 355/2020-34. Zde Nejvyšší správní soud vyložil, že existuje dostatek skutkových důvodů pro závěr, že žalobci mohou k ochraně před vydíráním ze strany soukromých osob (islámských radikálů) využít systému právní ochrany v zemi původu, tj. v Ruské federaci, resp. Dagestánu. Z podkladů neplyne automatické propojení radikálních náboženských skupin se strukturou policejních složek. Naopak z nich je zřejmé, že ruské státní orgány vystupují proti wahhabitům a salafistům na území Dagestánu zcela nekompromisně a oproti dřívějšímu období se zpřetrhaly vazby mezi těmito radikály a bezpečnostními složkami (viz Informace o bezpečnostní situaci a postavení salafistů v Dagestánu ze dne 22. 11. 2019). Také závěr o možnosti přesídlení žalobců do jiné části Ruské federace se opírá o podložená skutková zjištění (viz Informace OAMP, 20. března 2020, Vnitřní migrace s důrazem na migraci z Dagestánu), kdy je taková migrace běžný jev a v různých částech Ruska existují početné dagestánské komunity. Ze zpráv o zemi původu nevyplývalo, že by zde existovalo propojení nestátních zájmových skupin se složkami státní moci po celém území Ruské federace, resp. že by se takto dařilo náboženským radikálům vyhledat vydírané osoby i v jiných částech země. Existoval i dostatek skutkových důvodů pro závěry, že je možná i alternativa vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace. Ačkoliv určité vrstvy podnikatelů v Ruské federaci mohou být vystaveny nátlaku ze strany organizovaného zločinu, včetně fyzického násilí, jedinou motivací takového chování je materiální obohacení těchto zločineckých struktur, což byl případ rodiny žalobců [viz například body 13 až 16 odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 356/2020-30, které bylo vydáno ve věci žalobce d), nebo ještě konkrétněji body 11 až 16 odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 414/2020-34, které bylo vydáno ve věci žalobce c)].
20. V chronologicky druhém případě se jednalo o žaloby žalobců proti zamítavým rozhodnutím o žádostech žalobců z roku 2021 o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 67 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud dosud zamítavě rozhodl o čtyřech z pěti podaných žalob v řízeních sp. zn. 57 A 93/2021 a 77 A 94/2021, kam byly spojeny věci sp. zn. 77 A 95/2021 a 77 A 96/2021 (nerozhodnutá je zatím jen věc sp. zn. 57 A 94/2021).
21. V chronologicky třetím případě šlo o žaloby žalobců proti rozhodnutím o zastavení řízení o žádostech žalobců z roku 2021 o vydání cestovních průkazů totožnosti. Žaloby všech žalobců soud spojil ke společnému řízení, projednal je pod sp. zn. 77 A 123/2021 a ve věci vydal dne 18. 5. 2022 zamítavý rozsudek.

22. Nyní projednávané žaloby jsou chronologicky čtvrtou věcí žalobců řešenou zdejším soudem. Řízení o žalobě žalobkyně b) bylo spojeno s řízením o žalobě žalobkyně a) usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2022, č. j. 57 A 13/2022-44. Řízení o žalobě žalobce c) bylo spojeno s řízením o žalobě žalobkyně a) usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 77 A 15/2022-36. Řízení o žalobě žalobce d) bylo spojeno s řízením o žalobě žalobkyně a) usnesením zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2022, č. j. 55 A 6/2022-39. Řízení o žalobě žalobce e) bylo spojeno s řízením o žalobě žalobkyně a) usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2022, č. j. 77 A 14/2022-45.
23. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uděluje ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
24. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců udělí ministerstvo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
25. Podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo cizinci neudělí povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
26. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74, kde v bodě 23 vyložil, že „[Z]e znění § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povolení k danému dlouhodobému pobytu lze cizinci udělit pouze tehdy, pokud trvají důvody, pro které mu bylo předtím uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 téhož zákona.“
27. Popsanou relevantní právní úpravu soud shrnuje tak, že ministerstvo nevyhoví žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, jemuž bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, mj. pokud netrvá důvod, pro které bylo toto vízum uděleno, např. pokud již bylo rozhodnuto o žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu. Jinými slovy, skutečnost, že již bylo rozhodnuto o žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu, znemožňuje vyhovět žádosti takového cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území odůvodněné vedeným řízením o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.
28. Průběh správních řízení a soudních řízení správních popsáný v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku a v odůvodnění napadených rozhodnutí nebyl mezi účastníky sporný. Žalobci ho v žalobách nijak nespороvali a soud ho ověřil ve správních spisech.
29. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány předmětným žádostem žalobců o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území nevyhověly z důvodu, že žalobci nesplnili podmínku pro vydání dlouhodobého pobytu spočívající v trvání důvodu, pro které bylo žalobcům uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů, tj. trvání řízení ve věcech žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaný v napadených rozhodnutí jasně a srozumitelně vysvětlil, že zamítavá prvoinstanční rozhodnutí byla správně odůvodněna tím, že řízení o žádostech o povolení k trvalému

pobytu byla pravomocně ukončena, tudíž odpadl důvod víza podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Jelikož netrvaly důvody víza podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, musely být podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítnuty žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území vázané na trvání důvodů víza.

30. S popsáním důvodem napadených rozhodnutí žalobci v žalobách nijak nepolemizovali.
31. V **prvním žalobním bodu** žalobci argumentovali § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
32. Zaprvé, jak žalovaný zcela jasně v napadených rozhodnutích vysvětlil, žalobcům nebylo uděleno vízum podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tudíž argumentace tímto zákonem ustanovením se mýjí důvody napadených rozhodnutí. Žalobci v žalobách neuvedli žádnou úvahu spojující hypotézu § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním napadených rozhodnutí, kdy žádná taková souvislost z obsahu spisu není zřejmá. Zadruhé, i kdyby šlo v žalobách o písarskou chybu při označení písmene odst. 1 § 33 zákona o pobytu cizinců, nemohlo jít ani tak o obsahově důvodnou námitku, protože žalobci v žalobách výslovně argumentovali podmínkou „*podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu anebo zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*“, kdy z obsahu spisu, prvoinstančních ani napadených rozhodnutí vůbec nevyplývá, že by bylo vydáno nějaké správní rozhodnutí o zrušení platnosti víza nebo povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu anebo zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení. Úvaha obsažená v odst. III.a žalob, kdy je v jednom odstavci argumentováno § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (jehož aplikace je explicitně podmíněna mj. *zrušením platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu anebo zamítnutím žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*) a v následujícím je konstatováno, že žalobcům byla *zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu*, a v dalším je tvrzena nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v rozporu této zákonné úpravy s případem žalobců, postrádá logiku.
33. Soud tedy shrnuje, že žalobní námitky prvního okruhu nebyly opodstatněné, protože ustanovením § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyla napadená rozhodnutí odůvodněna, podmínky pro jeho aplikaci v předmětné věci nebyly dány a žalobci naplnění hypotézy § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v žalobách ani konkrétně nijak neodůvodnili.
34. V **druhém žalobním bodu** žalobci tvrdili nedostatečně zjištěný skutkový stav v důsledku jejich neprovedeného výslechu.
35. Než soud uvedenou námitku věcně vypořádá, považuje za vhodné konstatovat, že nepřehlédl námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí v odst. III.b žalob. Tvrzenou nepřezkoumatelnost žalobci odůvodnili tím, že správní orgán prvního stupně vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který žalovaná v napadených rozhodnutích bezvýhradně aprobovala.
36. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 24) vyplývá, že „[P]řezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud

rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22). Zároveň je nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobců s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, která je objektivní překážkou znemožňující soudu tato přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45, bod 15).

37. Z uvedených důvodů nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí jasně vyplývá, že neprovedení účastníkem řízení navrženého důkazu nemůže z povahy věci založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Toto by mohlo založit *pouze* nezákonnost správního rozhodnutí, když by správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav potřebný pro rozhodnutí. Námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tedy nebyly důvodné.
38. S neprovedením navržených výsledků žalobci v žalobách spojovali i nezákonnost napadených rozhodnutí, která bezvýhradně aprobovala takto nedostatečně zjištěný skutkový stav správním orgánem prvního stupně.
39. Soud na tomto místě připomíná, že důvodem zamítavých rozhodnutí ve věcech žalobců bylo ukončení řízení o žádostech žalobců o povolení k trvalému pobytu.
40. Žalobci v žalobách tvrdili, že opakovaně navrhovali správnímu orgánu prvního stupně provedení svých výsledků. Soud nalezl ve správních spisech jen podání žalobců ze dne 26. 10. 2021 [v případě žalobce e) dne 21. 10. 2021], která výsledky zmiňovala. Žalobní tvrzení o *opakovaném* navrhování výsledku tedy soud nemůže potvrdit: Každý ze žalobců v tomto specifikovaném podání uvedl, že *pokud by měl správní orgán jakékoli pochybnosti o splnění podmínek pro vyhovění žádostem, je připraven plně spolupracovat a obratem doložit jakékoli další doklady a písemnosti, případně se dostavit na ústní jednání či se podrobit výsledku*. Žalobci tedy svůj výsledek k důkazu nenavrhli – jen obecně uvedli, že kdyby pro to shledal podmínky správní orgán, byli by připraveni se výsledku podrobit.
41. Správní orgán prvního stupně v prvoinstančních rozhodnutích označil provedení výsledků za nadbytečné, protože žalobci neuvedli, co konkrétně jimi má být zjištěno.
42. V odvoláních žalobci uvedli, že neprovedením výsledků nebyl řádně zjištěn skutkový stav ve vztahu k odst. II a III odvolání, kde žalobci uvedli k přiměřenosti rozhodnutí, že jejich věci měly být posuzovány podle Úmluvy, a zopakovali své obavy z návratu do vlasti.
43. Žalovaná k tomu v napadených rozhodnutích konstatovala, že se shoduje se správním orgánem prvního stupně, že provedení výsledků by bylo nadbytečné, neboť žalobci nabídli výsledky pro případ pochybností správního orgánu prvního stupně, aniž konkretizovali, co by mělo být výsledky zjištěno. Žalovaná dodala, že existence rodinných vazeb žalobců na území nebyla správním orgánem prvního stupně zpochybňována.
44. Podle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu

svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

45. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
46. Podle ustálené judikatury správních soudů se v případě řízení o žádosti dle zákona o pobytu cizinců uplatňuje koncentrace řízení stanovená v § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého, k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 4 Azs 329/2021 – 40, body 18 a 19).
47. Z koncentrace řízení vyplývá, že žalovaná mohla ve vztahu k důkazním návrhům žalobců chybovat, pouze pokud jde o důkazní návrhy žalobců vznesené v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobci totiž netvrdili, že by důkazní návrhy vznesené později nemohli dříve uplatnit. Šlo tedy o výše popsané podání žalobců, zastoupených právním profesionálem – advokátem, správnímu orgánu prvního stupně jako vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž žalobci obecně uvedli, že kdyby pro to shledal podmínky správní orgán prvního stupně, byli by připraveni se výsledku podrobit. Je zřejmé, že nejde ani o důkazní návrh (svého výsledku se žalobci nedomáhali), ani nebylo možno zjistit, jaké skutečnosti by výsledky měly být prokázány.
48. Soud zde připomíná, že ve vztahu k důkaznímu břemenu žadatele je judikatura správních soudů zcela konstantní, jak vyplývá z jejího shrnutí např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 34, podle něhož platí, že „(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vyličení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“ (...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výsledku. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce

vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.“ V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 38, bodě 25, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud správní orgány nezpochybily tvrzení cizince týkající se jeho rodinného života, nelze jim vytýkat, že neprovedly důkaz jeho účastnickým výsledkem, neukládá-li zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení: „Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výslech bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních.“

49. Ve věcech žalobců byl zjištěn důvod, který znemožnil vyhovět žádostem žalobců (srov. § 51 odst. 3 správního řádu). Správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod žalobce vyslýchat a žalobci sami se svého výsledku ani nedomáhali, ani neuvedli, co by mělo být dále zjišťováno. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, když výsledky neprovedl, a žalovaná nepochybila, když tento jeho postup aprobovala.
50. Soud dodává, že se shoduje s žalovanou, že i bez výsledků žalobců byl zjištěn skutkový stav v potřebném rozsahu. I kdyby žalobci již v prvoinstančním řízení navrhli svůj výslech tak, jak to učinili v odvolání – tedy konkrétně k tomu, že jejich věci měly být posuzovány podle Úmluvy a že se nemohou vrátit do vlasti z důvodu tvrzených již v řízení o mezinárodní ochraně, nemohlo by neprovedení výsledků způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí. Aplikace či vyloučení Úmluvy je právní otázka, na jejímž posouzení nemohl výslech žalobců ničeho změnit. A obavy žalobců z návratu do vlasti již byly posouzeny Nejvyšším správním soudem i zdejším soudem ve věcech řízení o mezinárodní ochraně. Správní orgány přitom nijak nezpochybňovaly soužití žalobců na území, přičemž proti jejich zjištění žalobci nenamítali nic ani v odvolání ani v žalobách. Žalobci neuvedli v žalobách, co mělo být výsledky zjištěno (a bez toho skutkový stav nebyl zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí), ani proč to mělo být zjištěno právě jejich výsledky.
51. Pokud žalobci v žalobách namítali, že uvedli, že výsledky měly být prokázány důvody rizika vycestování žalobců ve smyslu ohrožení jejich svobody, života a zdraví, pak nic takového podle správních spisů žalobci netvrdili ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolání. V každém případě rizika vycestování žalobců ve smyslu ohrožení jejich svobody, života a zdraví byla správními soudy již posouzena v řízení o mezinárodní ochraně a žalobci jiná, než tam tvrzená rizika, v nynějších řízeních netvrdili.
52. Soud nepovažuje za opodstatněnou ani právně obecnou žalobní námitku, že účastník nemusí tvrdit, co má být výsledkem prokázáno (na co se ho má ptát správní orgán u výsledku), neboť účelem tohoto zjištění je právě výslech. Je totiž úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných poměrech, které mohou být

rozhodnutím dotčeny - jedná se přece o jeho intimní sféru, která správním orgánům není známá. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu. Lze si stěží představit skutečnost, kterou by účastník nemohl tvrdit v podání správnímu orgánu, ač by ji mohl při svém výsledku správnímu orgánu vyjevit svou výpovědí. Pokud účastník nesdělí, co by měl jeho výsledek prokázat - a podle žalobců to sdělovat nemusí, není povinností správního orgánu ho vyslýchat - toto samozřejmě platí, jen pokud jde o skutečnosti, které správní orgán nemusí zjišťovat z úřední povinnosti bez ohledu na důkazní aktivitu účastníka. Žalobcům nic nebránilo v tom, aby správnímu orgánu prvního stupně sdělili prostřednictvím svých podání vše, co měl správní orgán podle nich zohlednit. Správní orgán to totiž mohl převzít, aniž by bylo nezbytné prokazovat to výsledky. Neposkytli-li žalobci správním orgánům nějakou informaci k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

53. Z uvedených důvodů neshledal soud důvodnou námitku, že skutkový stav nebyl zjištěn v potřebném rozsahu proto, že nebyly provedeny výsledky žalobců.
54. V **třetím okruhu žalobních námitek** žalobci brojili proti posouzení přiměřenosti správních rozhodnutí ze strany správních orgánů.
55. Čl. 8 Úmluvy stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
56. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte nejlepší zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
57. Nejprve soud popíše, jaká judikurní východiska byla pro soud významná pro posouzení námitky nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
58. Z právního řádu ČR nevyplývá subjektivní právo cizince pobývat na jejím území (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, bod 23), toto právo pak negarantuje ani Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozsudek Velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020, ve věci M. a M. proti Rumunsku, stížnost č. 80982/12, bod 114 a tam citovaná judikatura).
59. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu ze zákona o pobytu cizinců explicitně nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takových rozhodnutí [srov. § 174a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců]. Ač zákon o pobytu cizinců výslovně tuto povinnost správních orgánů nezakotvuje, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že na základě čl. 8 Úmluvy je potřeba se zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života v případech, kdy zákon takové posouzení výslovně nevyžaduje, ale cizinec to namítne. To platí bez ohledu na to, zda jde v konkrétní věci o přechodný, nebo trvalý pobyt, a i přesto, že ve většině případů k nepřiměřenému zásahu nedojde (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10

Azs 419/2021-44, bod 10, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, body 17 a 18, nebo ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, body 11 a 12, a judikaturu citovanou v obou posledních rozsudcích).

60. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě, kdy zákon o pobytu cizinců explicitně nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, je správní orgán povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení, a to jediné za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 19, či ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86, bod 20). Nejvyšší správní soud dále v bodě 29 rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 174/2020-42, připomněl, že je úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru - pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu. V rozsudku ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021 - 44, body 11 a 12, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] je potřeba respektovat znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit „pouhým odkazem“ na ochranu soukromého a rodinného života žadatele (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 - 38, body 21-22, ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017 - 42, bod 27, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41, bod 28, ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020 - 45, bod 33, a ze dne 8. 11. 2021, č. j. 10 Azs 253/2021 - 51, bod 12). Citovanou judikaturu ale nelze chápat tak, že by v určitých typech věcí nebylo potřeba se posouzením dopadů rozhodnutí vůbec zabývat (čehož se domáhá stěžovatelka a což NSS naznačuje poměrně přísně např. ve věci 5 Azs 250/2017). Tím by NSS zcela popřel jinou „větev“ své judikatury. V případech, jako je tento, je namístě se ptát, jaký dopad pro její rodinný a soukromý život bude mít to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje základní podmínku pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, bod 19, obdobně ke zrušení trvalého pobytu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců.“ Nejvyšší správní soud v bodě 13 uvedeného rozsudku vysvětlil, že k nepřiměřenému dopadu rozhodnutí by došlo, pokud by rozhodnutí vedlo k rozdělení rodičů od dětí s despektem k nejlepšímu zájmu dítěte nebo k nutnosti vycestování celé rodiny zahrnující i občana ČR - při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat i dopad na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR - je dále nutno zkoumat, zda lze takovým nepříznivým následkům zabránit jinak než udělením povolení k trvalému pobytu, pro jehož udělení žadatel nesplňuje zákonné podmínky.
61. Lze odkázat i na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74, kde šlo též o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění z důvodu nesplnění podmínek pro udělení dlouhodobého

pobytu. V této obdobné věci Nejvyšší správní soud v bodech 29 a 30 svého rozsudku konstatoval, že z rozhodnutí neplyne cizinci žádný zákaz pobytu, v budoucnu může cizinec v ČR pobývat na základě jiných pobytových oprávnění a ani z něj definitivně nevyplývá nucené vycestování cizince - znamená pouze neudělení jednoho typu pobytového oprávnění, pro jehož udělení cizinec nesplňuje zákonné podmínky. V bodě 31 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud shrnul: *„Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy Evropského soudu pro lidská práva, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Rozpor s čl. 8 EÚLP nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (srov. např. rozsudek ESLP z 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména body 46–47 a judikaturu tam citovanou, a rozsudky NSS z 5. 8. 2020, čj. 4 Azs 134/2020-53, bod 29, nebo z 22. 4. 2021, čj. 1 Azs 43/2021-32, bod 33). (...) V nejlepším zájmu dítěte je jistě vyrůstání ve společné domácnosti s oběma rodiči, avšak v souzeném případě skutečně není vyloučena možnost návratu celé rodiny do země původu (srov. rozsudek NSS z 13. 1. 2021, čj. 6 Azs 313/2020-40, bod 23). Nikdo z rodiny totiž není občanem EU a nehrozí tedy, že by taková osoba v důsledku vycestování přišla o možnost skutečně využívat podstatnou část práv spojených se statusem občana EU (srov. rozsudky velkého senátu SDEU C-133/15, Chavez-Vilchez, EU:C:2017:354, bod 65, a C-34/09, Ruiz Zambrano, EU:C:2011:124, bod 44, a na ně navazující rozsudky NSS z 31. 1. 2019, čj. 10 Azs 178/2018-37, č. 3869/2019 Sb. NSS, bod 22, nebo z 27. 10. 2021, čj. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS, body 19–20). Stěžovatelčinu dceru současně s ohledem na její nízký věk nelze považovat za integrovanou v české společnosti, což by mohlo takový postup vylučovat. Nejvyšší správní soud dodává, že přezkum posouzení nejlepšího zájmu dítěte závisí na okolnostech individuálního případu, jakož i na konkrétních tvrzeních stěžovatele v dané věci, takže obecný odkaz stěžovatelky na rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž soud dospěl k odlišným závěrům, nemůže výše uvedené závěry bez dalšího relevantního vysvětlení nic změnit.“*

62. Soud shrnuje popsanou judikaturu tak, že správním orgánům vznikla povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k jejich dopadům do soukromého a rodinného života žalobců v rozsahu konkrétních tvrzení žalobců, zakládajících nepřiměřenost rozhodnutí, a skutečností vyplývajících ze správního spisu. Zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění nepředstavuje žádný zákaz pobytu, ani nucené vycestování cizince, přičemž není překážkou pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Dopady rozhodnutí je nutno posuzovat optikou soustředěnou na to, jaký dopad pro rodinný a soukromý život cizince bude mít to, že nedostane právě dlouhodobý pobyt za účelem strpění – zda konkrétní skutkové okolnosti představují mezeru v systému zákona o pobytu cizinců, například by vedly k rozdělení rodičů od dětí nebo k nutnosti vycestování celé rodiny zahrnující i občana ČR, kdy těmto následkům nelze zabránit jinak než udělením povolení k dlouhodobému pobytu, pro jehož udělení žadatel nesplňuje zákonné podmínky.
63. Soud dále považuje za vhodné na tomto místě znovu připomenout, z jakého důvodu správní orgány žádosti žalobců zamítly tak, aby tento důvod mohl být porovnáván s dopady rozhodnutí: Žádosti žalobců byly zamítnuty proto, že požadované povolení k dlouhodobému pobytu je zákonem o pobytu cizinců podmíněno trváním důvodů, pro něž bylo cizinci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, přičemž

takové vízum je vázáno na existenci řízení o vydání povolení k trvalému pobytu. Skončili řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, zaniká důvod víza a povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit.

64. Námitku nepřiměřenosti rozhodnutí odkazující na Úmluvu a Úmluvu o právech dítěte žalobci vznesli ve svých podáních z října 2021 v řízení před správním orgánem prvního stupně a pak i v odvolání. Zde žalobci (kromě obecných odkazů na judikaturu ESPL obdobných těm v žalobách) konkrétně tvrdili jen dva okruhy skutečností: jednak zdůraznili své obavy z návratu do vlasti vzhledem k důvodům uplatněným v řízení o mezinárodní ochranu a dále poukázali na (nespecifikovanou) délku svého pobytu na území a na nízký věk žalobce e).
65. Správní orgán prvního stupně se k přiměřenosti prvoinstančních rozhodnutí vyjádřil na str. 3 a 4 prvoinstančních rozhodnutí, kde uvedl, že žalobci na území pobývají čtyři roky od února 2017, kdy požádali o mezinárodní ochranu. Důvody obav z návratu do vlasti žalobci neúspěšně uplatnili v řízení o mezinárodně ochraně. Žalobci a) a c), resp. b) a d), v produktivním věku 40 a 47 let, resp. 19 let, bez zdravotních obtíží, prožili většinu života v Rusku a nic nenasvědčuje, že by jejich sociokulturní vazby se zemí byly zprůtrhány. Obavy žalobců jsou řešitelné vnitřním přesídlením celé rodiny v rámci Ruska. Do práv žalobce e), který je devítiletým dítětem, nebude nepřiměřeně zasaženo, neboť není vyloučena péče o něj jeho rodiči buď v jejich vlasti, nebo na území po zajištění patřičného pobytového oprávnění. Žalobcům nebyl udělen dlouhodobý zákaz pobytu.
66. Žalovaná se otázkou přiměřenosti prvoinstančních rozhodnutí zabývala na str. 5 až 7 napadených rozhodnutí se závěrem, že napadené rozhodnutí nezpůsobí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobců a nejlepší zájem dítěte byl posouzen dostatečně. Žalovaná poukázala na to, že žalobci neprokázali důvody vylučující návrat do vlasti ani vnitřní přesídlení ve vlasti a na to, že žalobci, prokážou-li překážku na jejich vůli nezávislou, bránící jim ve vycestování, mohou podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nebo mohou podat žádost o vydání jiného povolení k dlouhodobému pobytu dle jejich pobytových priorit, kterou lze za podmínek § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat jinak než osobně. Žalobci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 4 Azs 164/2018 – 30, nejsou rozhodnutími bezprostředně nuceni k opuštění území, nebyl jim udělen dlouhodobý zákaz pobytu a je na nich, jakými právními prostředky upraví svůj pobyt na území, přičemž správní orgány nezpůsobily jejich současnou situaci a ani je nenutí k určitému konkrétnímu řešení. K žalobci e) žalovaná dodala, že je nepochybně v jeho nejlepším zájmu pobývat se svými rodiči, což však neznamená, že má být rodině umožněno pobývat kdekoli si zvolí.
67. Soud shrnuje, že správní orgány dovodily přiměřenost svých rozhodnutí vzhledem k obsahu námitek žalobců z následujících skutečností: Správní orgány vzaly do úvahy nezletilého žalobce e) a produktivní věk ostatních žalobců bez zdravotních obtíží, soužití celé rodiny na území od roku 2017 a vytvoření běžných vazeb na území s ohledem na tuto délku pobytu, přičemž žalobcům nebrání závažná překážka v pobytu na území domovského státu mj. v důsledku možnosti vnitřního přesídlení, rozhodnutím jim nebude znemožněn další pobyt na území ČR - pobyt na území ČR lze realizovat prostřednictvím víz či pobytových oprávnění, kdy lze upustit od povinnosti osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu.

68. Soud považuje posouzení přiměřenosti správními orgány za dostatečné. Správní orgány byly povinny se zabývat tím, zda je či není rozhodnutí přiměřené dopadům do soukromého rodinného života žalobců, avšak ve vztahu k těmto dopadům byly omezeny na skutečnosti vyplývající z podkladů rozhodnutí a skutkové námitky žalobců [tj. *tvrzení žalobců o hrozbách spojených s jejich návratem do vlasti, délku pobytu žalobců na území (od roku 2017) včetně s tím spojených vytvořených vazeb na území a zájem devítiletého žalobce e)*]. Správní orgány tak měly poměřit důvod zamítavých rozhodnutí a jejich charakter na jedné straně a žalobci tvrzený dopad do jejich soukromého a rodinného života.
69. První miska vah tedy měla být zatížena tím, že žalobci nesplnili jednu ze zákonných podmínek pro vyhovění žádosti – trvající řízení o vydání povolení k trvalému pobytu. Zde bylo významné, že zamítnutí žádostí nepředstavuje zákaz pobytu, ani překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění.
70. Druhá miska vah měla být zatížena tím, že žalobci jsou na území integrováni obvyklým způsobem spojeným s čtyřletým pobytem na území od roku 2017 (konkrétní způsoby ani míru integrace žalobci netvrdili) a že rodina žalobců zahrnuje devítiletého žalobce e). Zde bylo nutno zvažovat, zda nedojde v důsledku rozhodnutí k rozdělení rodičů od dítěte nebo k nutnosti vycestování celé rodiny zahrnující i občana ČR, pokud by takovým nepříznivým následkům nebylo lze zabránit jinak než udělením žádaného pobytového oprávnění, pro jehož udělení žalobci nesplňují zákonné podmínky. Správní orgány přijaly správné východisko, že tvrzení žalobců o hrozbách spojených s jejich návratem do vlasti nebylo prokázáno, resp. bylo vyvráceno negativním rozhodnutím v řízení o mezinárodní ochraně.
71. Soud souhlasí se správními orgány, že první miska vah tu druhou převážila. Veřejný zájem na tom, aby pobytové oprávnění bylo udělováno jen za splnění zákonných podmínek, převažuje nad zájmem žalobců pobývat na území. Čtyřletý pobyt rodiny žalobců na území odůvodněný jejich neúspěšnými žádostmi o mezinárodní ochranu, aniž by byly tvrzeny jakékoli konkrétní skutečnosti zakládající závěr o autentickém poutu k České republice a vazby toto pouto provázející, nepředstavuje důvod pro pomínutí zákonných podmínek pro udělení žádaného pobytového oprávnění. Napadenými rozhodnutími nedochází k rozdělení rodičů od dětí ani k nutnosti vycestování celé rodiny zahrnující i občana ČR. Pokud jde o nezletilého žalobce e), ten vzhledem ke svému věku bude pobytem následovat své rodiče, nejde o občana ČR a v řízení nebylo tvrzeno, že by byl jakkoli vázán na území ČR. Jde o standardní situaci rodiny cizinců, kdy existence nezletilého dítěte zahrnutého v této rodině nemůže sama o sobě (ani ve spojení s téměř čtyřletým pobytem) založit právo celé rodiny na pobytové oprávnění v rozporu se zákonnými podmínkami pro jeho udělení. V souzené věci nebyly zjištěny, ani žalobci tvrzeny, okolnosti rodinného a soukromého života žalobců, které by se nějak vymykaly běžným situacím rodin cizinců pobývajícím v České republice. Ač bylo středobodem úvah o přiměřenosti rozhodnutí nezletilé dítě rodiny žalobců, nebylo zjištěno ani žalobci tvrzeno, proč by mělo být jeho zájmem setrvání na území právě s uděleným žádaným pobytovým oprávněním. Není na soudu a správních orgánech, aby domýšlely, v čem by zájem dítěte měl konkrétně spočívat, kdy je nutno v případě mlčení jeho rodičů vycházet jen z obecně známých skutečností. Žalovaná totiž nebyla povinna za žalobce spekulativně domýšlet, co by mohlo být v nejlepším zájmu žalobce e), naopak takové skutečnosti měly být známy jeho žalujícími rodičům a tito je měli prezentovat správním orgánům. Nejlepší zájem dítěte tak mohl být v projednávané věci zohledněn pouze jako jeden ze zájmů, který mohl pouze ve zcela výjimečném případě převážet nad

tou skutečností, že žalobci nesplnili podmínky pro vydání pobytového oprávnění. K tomu však bylo zapotřebí, aby žalobci jednak konkrétně tvrdili, co je nejlepším zájmem jejich syna, jednak správními orgánům prezentovali natolik specifické okolnosti jejich případu, že by tyto zapříčinily, že právě nevydáním žádaného povolení dojde k nepřiměřenému zásahu do jejich práva na soukromý a rodinný život a nejlepšího zájmu žalujícího dítěte. Ani jednu z těchto skutečností však žalobci v průběhu správního řízení, ani v podaných žalobách netvrdili.

72. I kdyby však bylo vycházeno z toho, že zájem žalobce e) by spočíval v setrvání na území ČR, a měl by představovat zájem nejdůležitější, přesto by podle soudu ve shodě se správními orgány nemohl převážet nad veřejným zájmem na udělení povolení k pobytu pouze za splnění zákonných podmínek. Nutnost buď žádat o jiné pobytové oprávnění, nebo vycestovat představují faktický a přiměřený dopad, kterým se právní postavení žalobce e) nijak (ani zprostředkovaně) nemění a ani není s nějakou navazující změnou právního postavení dítěte nutně a nepominutelně spojeno. Navíc nejlepší zájem žalobce e) dítěte nesehrává významnou roli ve vztahu k žalobkyni b) a žalobci d), kteří nejsou jeho rodiči.
73. Soud v této souvislosti odkazuje na bod 34 recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81, podle něhož „[r]ozhodnutí o neudělení povolení k pobytu nepředstavuje tak závažný zásah do práv jednotlivce jako například rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112 a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30)“. V bodě 37 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 - 33, uvedl, že „[r]ozsah posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince. Stěžovatelka však v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které by mělo být rozhodnutí nepřiměřené. Pouze obecně odkázala na syna a druhu, uvedla, že zde žije od roku 2005 a že si zde vytvořila silné stabilní rodinné a soukromé zázemí a citovala judikaturu správních soudů.“ Takto tvrzené skutečnosti cizincem (obdobné tvrzením žalobců v posuzované věci) Nejvyšší správní soud v bodě 38 uvedeného rozsudku vyhodnotil jako tak, že „[s]těžovatelka žádné konkrétní důvody neuvedla.“
74. Ke konkrétním žalobním námitkám uvádí soud následující.
75. Není pravdou, že by podle napadených rozhodnutí byl nepřiměřený zásah do života žalobců vyloučen a priori tím, že žalobcům nebyl dlouhodobě zakázán pobyt na území. V napadených rozhodnutích žalovaná pouze uvedla, že toto platí zpravidla. Současně však zjistila a posoudila individuální okolnosti posuzované věci - věk žalobců, jejich zdravotní stav, délku pobytu na území a ve vlasti včetně s tím spojených vazeb, důsledky návratu do vlasti a možnosti vnitřního přesídlení, příp. zapojení do práce, zájem nezletilého žalobce e). Po náležitém posouzení těchto skutečností dospěla žalovaná ke správnému závěru, že rozhodnutí jsou přiměřená svým dopadům. Není tedy pravdou, že by odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neobsahovalo vážné důvody a snahu o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi veřejnými zájmy a zájmem žalobců, že by nebyly zohledněny skutkové okolnosti případu. Veřejný zájem kolidující se zájmy žalobců, identifikovaný správními orgány, spočíval v tom, aby na území pobývali jen cizinci, kteří splňují zákonné podmínky pro pobyt bez oprávnění nebo pro udělení pobytového

oprávnění. Z napadených rozhodnutí nevyplývá, jak tvrdí žalobci v žalobách, že žalovaná žalobce vyzývá k nelegálnímu pobytu na území – žalovaná pouze konstatuje, že žalobci se jako rodina mohou vrátit do vlasti nebo mohou řešit svůj pobyt na území, za splnění zákonných podmínek, prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Důsledkem neudělení požadovaného pobytového oprávnění žalobcům není jejich neoprávněný pobyt mj. proto, že žalobci předtím pobytovým oprávněním nedisponovali.

76. Žalobci v žalobách dále tvrdili, že mají na území silnější vazby než v zemi původu, tj. v Ruské federaci, což odůvodnili odkazem na čl. 2 svých žalob (obsahující důvody odchodu žalobců z vlasti). K tomu soud uvádí, že toto tvrzení žalobci ve správním řízení neuplatnili, tudíž správní orgány nemohly pochybit, pokud se k němu explicitně nevyjádřily. Správní orgány však srozumitelně a logicky ve svých rozhodnutích vysvětlily, že žalobci na území pobývali 4 roky, tudíž většinu života strávili ve vlasti, kdy s tímto závěrem žalobci nijak nepolemizovali. Návratu do vlasti nebrání ani věk či zdravotní stav žalobců. K druhu a intenzitě svých vazeb na území žalobci konkrétně netvrdili nic, tudíž obecné tvrzení o *silnějších* vazbách na území nebylo s to závěry správních orgánů zpochybnit. Navíc, důvody odchodu z jedné země neodůvodňují intenzitu vazby k území jiné země.
77. Důvodnou nemohla být ani obecná námitka žalobkyně a), že trpí zdravotními potížemi se ženskými orgány, v důsledku čehož musí pravidelně navštěvovat lékaře a užívat léky, kdy přístup ke kvalitním lékům a lékařské péči je v případě návratu žalobkyně a) do vlasti velmi problematický. Jednak z důvodu § 75 odst. 1 s. ř. s. – žalobkyně ke svým zdravotním obtížím ničeho ve správním řízení netvrdila. Nadto žalobkyně a) své žalobní tvrzení nijak nekonkretizovala, ani neprokázala. Takto obecně formulovaná námitka, i kdyby byla uplatněna ve správním řízení včas, nepřiměřenost rozhodnutí založit nemohla.
78. Soud shrnuje, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ze strany správních orgánů bylo dostatečné a odpovídalo rozsahu a konkrétnosti námitek žalobců. Povinností správních orgánů nebylo zjišťovat relevantní zájmy, pokud nevyplývaly z obsahu spisu a tvrzení žalobců.
79. Argumentaci žalobců judikaturou ESLP soud neshledal důvodnou, protože zde ESLP řešil případy skutkově odlišné od příběhu rodiny žalobců. Rozsudky ESLP ve věcech stížností č. 46410/99, 1638/03, 55597/09 a 47017/09 se týkaly vyhoštění odsouzeného cizince, přičemž jak bylo výše vyloženo, správní orgány se v posuzované věci přiměřeností rozhodnutí zabývaly a dostatečně ji vzhledem ke kvalitě tvrzení žalobců odůvodnily – správní orgány vážily zájem rodiny žalobců (v rozsahu jí tvrzeném) a veřejný zájem a jejich závěr o tom, že veřejný zájem je silnější, náležitě odůvodnily. Žalobní tvrzení, že žalovaná *nikterak nezohledňovala okolnosti podané žádosti, ani skutkové okolnosti případu*, je v rozporu s výše popsáním odůvodněním napadených rozhodnutí, kdy žalobci v žalobách neuvedli, co mělo být zohledněno a zohledněno nebylo.
80. Argumentovali-li žalobci tím, že napadená rozhodnutí jsou svým obsahem rozhodnutími o vyhoštění, nelze tomu přisvědčit, protože v posuzované věci byly zamítnuty žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu – žalobcům tedy v důsledku napadených rozhodnutí nezánikl pobytový titul a nevznikla jim v důsledku napadeného rozhodnutí povinnost opustit území. Soud zde dodává, že podle první právní věty rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, publ. pod č. 4281/2022 ve Sb. NSS, „[z] rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (...) přímo neplyne definitivní povinnost cizince území České republiky opustit, a to ani s ohledem na stanovenou lhůtu k vycestování anebo následně udělený výjezdní příkaz (§ 50 citovaného zákona).“ Nejvyšší správní soud tedy dovedl, že ani rozhodnutí o ukončení pobytu nepředstavuje povinnost opustit území ČR, tím více tedy toto nemůže představovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení pobytu (shodně body 29 a 30 výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74). Argumentovali-li žalobci tím, že dle Úmluvy se o vyhoštění jedná vždy, kdy je cizinec nucen proti své vůli opustit území státu bez ohledu na vnitrostátní definici vyhoštění, s čímž soud v zásadě souhlasí, pominuli, že napadenými rozhodnutími žalobci nebyli nuceni opustit území ČR, tudíž o vyhoštění jít nemohlo. Soud odkazuje např. na bod 18 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 Azs 249/2021 – 20, kde kasační soud vysvětlil s odkazem na odst. 109 ESLP ze dne 12. 2. 2009 ve věci Nolan a K. proti Rusku, č. stížnosti 2512/04 (na nějž odkazují i žalobci v žalobách), že podmínkou závěru o vyhoštění je „[n]ezbytnost povolenosti cizinceva dosavadního pobytu [v anglické mutaci předmětného ustanovení „an alien lawfully resident“ tj. cizinec oprávněně (v souladu se zákonem) pobývajících]“. Odkazovali-li žalobci na rozsudek ESLP ze dne 5. 10. 2006 ve věci Bolat proti Rusku č. stížnosti 14139/03, pak zde je v bodě 76 uvedeno totéž. Pokud žalobci odkazovali na rozsudek ESLP ve věci stížnosti č. 56971/10, pak zde šlo o sloučení rodiny, tedy skutkově i právně odlišnou situaci, kdy v posuzované věci nebylo sporu o tom, že by neměl být pomíjen nejlepší zájem žalobce e) [o jehož zájmech se žalobci v žalobách konkrétně – vedle obsáhlých odkazů na judikaturu ESLP – nijak nezmiňují]. Žalobci v průběhu správního řízení ani v žalobách nijak konkrétně neuvedli, proč by mělo být v nejlepším zájmu žalobce e) pobývat na území ČR, ale soustředili své námitky pouze tím směrem, že správní orgány nejlepší zájem žalobce e) nezohlednily.

81. Žalobní argumentace odkazující na čl. 47 Listiny základních práv EU ve spojení s čl. 30 odst. 2 směrnice nebyla soudu srozumitelná. Žalobci v žalobách neuvedli, proč a jak se jich takto citovaná ustanovení měla týkat a jakou souvislost mají s napadeným rozhodnutím (směrnice se týká občanů EU a jejich rodinných příslušníků). Navazující žalobní pasáž („Z hlediska ustanovení čl. 1 protokolu se střetává s obecným principem, že každý má právo znát podstatu důvodů rozhodnutí, tak, aby se mohl účinně obhajovat. Judikatura Soudního dvora Evropské unie a Evropská unie tak společně zdůrazňují potřebu účinného prostředku nápravy, který garantuje uplatnění vlastních námitek. Toto je jádro práva na účinný prostředek nápravy. Pokud vnitrostátní právní úprava toto vylučuje, je pravděpodobné, že bude dotčeno samotné jádro tohoto práva.“) též nepředstavovala důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí – žalobci neuvedli, o jaký protokol jde, o jaké podstatě důvodů se zmiňují, jaké vlastní námitky mají na mysli a jaká konkrétní vnitrostátní právní úprava co vylučuje. Argumentovali-li žalobci v žalobách tím, že jsou usídlenými cizinci, nenabídli žádná tvrzení, která by tento závěr podporovala a propojovala s nezákonností napadených rozhodnutí. Soud neporozuměl nezodpovědnému žalobnímu odkazu v závěru žaloby na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví právo dítěte na slyšení, když předchozí pasáže žaloby se vztahují k nejlepšimu zájmu dítěte. Soud v této souvislosti s poukazem na bod 31 výše citovaného recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74, shrnuje, že správní orgány vzaly do úvahy věk žalobce e) a s ním spojenou závislost na rodičích a délku jeho soužití s rodinou na území, kdy dospěly ke

správnému závěru, že rozhodnutími není nepřiměřeně dotčen jeho zájem na soužití s rodiči, protože se s nimi buď může odstěhovat do vlasti nebo, pokud o to rodiče požádají a splní pro to zákonné podmínky, s nimi může pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění. Soud dodává, že varianta opuštění území, pokud ji žalobci zvolí, není nepřiměřená okolnostem případu, protože nikdo z rodiny není občanem EU a nehrozí tedy, že by taková osoba v důsledku vycestování přišla o možnost skutečně využívat podstatnou část práv spojených se statutem občana EU.

82. Soud tedy neshledal žádnou z žalobních námitek žádné z žalob důvodnou, a proto žaloby všech žalobců dle § 78 odst. 7 s. ř. s. výroky I až V tohoto rozsudku zamítl.

VI.

Náklady řízení

83. Výrokem VI tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci neměli úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalované nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS) a žalovaná se při jednání soudu vzdala práva na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. června 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu